

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Ίδρυτής και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
Εκδότης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Ταχυτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΝ & Σίαν Σοφοκλέους 3, ΠΟΡΕΙΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:	Για την Ελλάδα	δρ. 25	το χρόνο.
		> 13	το εξάμηνο.
		> 7	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία και Αίγυπτο	£	1	το χρόνο
	£	0,10	το εξάμηνο
Για την Αμερική	\$	5	το χρόνο
	\$	3	το εξάμηνο
Και για τα άλλα μέρη ανάλογα			

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΒΟΗΤΗ «ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπείας», πού με ἀλαφρὴ καρδίᾳ βόλθηκε νὰ ἐξαφανίσῃ με μιὰ ρυλλάδα καὶ με χυλοειπωμένα ἐπιχειρήματα τὸ δημοτικισμό, εἶναι βέβαια ἓνα ἱστορικὸ μνημεῖο δικολαβικῆς στρεψοδικίας, στενοκεφαλίας, ὀπισθοδρομιμοῦ, παλαιοντολογισμοῦ, καὶ σὰν τέτοιον, ἔχει τὴ θέση τῆς σὲ κανένα ράφι τοῦ παλαιοντολογικοῦ μουσείου. Ὁχι πᾶς ἡ ἐπιστήμη, μὰ αὕτῃ ἡ καλὴ πίστις καὶ ἡ στοιχειώδης λογικὴ κλωτσποπιῶνται ἀνελέημονα ἀπὸ τὰ ἀξίονα μέλη τῆς «ἐπιτροπῆς» πού διωρίσθηκε — Ὑψιστε Θεέ — γιὰ νὰ νομοθετήσῃ τὴ γλῶσσα μας! Διαμαρτυρηθήκαμε καὶ ἄλλῃ φορὰ, διαμαρτυρούμεθα καὶ τώρα γιὰ τὴ βάρβαρη ἐπέμβαση τῶν δασκάλων, στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Ὁχι, χίλιες φορές ὄχι. Δασκάλοι καὶ δασκαλάκια καὶ δασκαλίζοντες κοινωνιολόγοι καὶ γλωσσολόγοι, ὄχι, δὲν εἴσατε σεῖς οἱ ἀρμόδιοι νὰ μᾶς μιλήσετε γιὰ τὴ γλῶσσα. Ἀρμόδιοι εἶναι μόνο οἱ λογοτέχνες. Βάλτε τῇ, τέλος πάντων, αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν μέσα στὸ μυαλοῦδάκι σας, ὅσο μικρὸ κι ἂν εἴναι. Ὅσο ἀξίζει ἡ γνώμη καὶ τοῦ τελευταίου λογοτέχνη, δὲν ἀξίζει ἡ σοφία ὀλονῶνε σας. Ἐσεῖς γραμματάκια μπορεῖ νὰ μάθατε, ἀπὸ τέχνη ὅμως δὲ σκαμπάζετε. Κ' ἡ γλῶσσα, δασκαλάκια μου καὶ δασκαλίζοντες σοφοί, χρειάζεται ἀνθρώπους πού νὰ νιώθουνε πρῶτα πρῶτα ἀπὸ τέχνη. Μπορεῖτε νὰ μαζεύετε καὶ νὰ συζητεῖτε γιὰ νὰ σκοτώνετε τὸν καιρὸ σας ἢ νὰ περάσετε γιὰ σοφοί. Ἐμεῖς σὰς βλέπουμε καὶ γελοῦμε. Ἀνθρώποι πού δὲν εἶναι ἀξιοὶ νὰ γράψουνε δέκα γραμμούλες δίκως νὰ δώσουνε δέκα κλωτσιές στὸ συντακτικὸ καὶ στὴ λογικὴ, — βλέπε καὶ βαρβαροπαῖδα τοῦ «Νουμά», χρόνια τώρα — καθοῦνται καὶ μιλοῦνε καὶ γράφουνε καὶ θεωροῦνται γιὰ πρῶτα πού δὲν τὸ κατέχουνε. Πιὸ πολλὰ δικαιώματα μπορεῖ νὰ ἔχουνε οἱ λαϊκοὶ σύλλογοι καὶ οἱ φάλαγγες σὰ στέλνουνε ὑπομνήματα ἢ σὰ φοβερίζουνε τοὺς ἀνθρώπους στὰ καφενεῖα. Αὐτοὶ καλὰ κακὰ ἀντιπροσωπεύουνε τὸ λαὸ πού δημιουργεῖ τὴ γλῶσσα καὶ μπορεῖ νὰ ἔχει καὶ γνώμην αὐτὴν ὅταν δὲν τὸν ἀπώχνουνε οἱ ἀποχρῆστες

οἱ διάφοροι πολιτικοὶ σαλτιμπαῖχοι. Ἐσεῖς τί ἀντιπροσωπεύετε;

ΠΡΕΠΕΙ νὰ εἴμαστε ὅμως καὶ δίκαιοι. Μὲ τὸ νὰ ἀτιμάζῃ τὴ σύγχρονήν ἑλληνικὴ διανόηση με τὴν ὀπισθοδρομικότητά της καὶ τὸ στρεψοδικισμό της ἡ «ἐπιτροπεία» γιὰ τὴ γλῶσσα, δὲ σημαίνει πῶς ὅλες οἱ παρατηρήσεις της γιὰ τὰ ἀναγνωστικὰ τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου τῆς τελευταίας τριετίας εἰναι γιὰ πέτρεμα. Ὑπάρχουνε μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐκθεση καὶ πολλὲς σωστὲς παρατηρήσεις γιὰ τὰ διδύκα αὐτά, πού πρῶτοι ἐμεῖς, ὅταν οἱ ἐπιστρατεμένοι μπράβοι καὶ κλακέρηδες τὰ χειροκροτούσανε, δῆγάμε καὶ τὰ χτυπήσαμε· ὑπάρχουνε ἀντιπαιδαγωγικότητες, ὑπάρχουνε παραλογισμοί, ὑπάρχει, τὸ σπουδαιότερο, ἡ ἀσμαντολογία καὶ ὁ δημοσιογραφισμὸς μέσα στὶς ὁμορφοτυπωμένες σελίδες τους. Μὰ εἶναι, γιὰ τὸ Θεό, ἔνοχη γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἡ Δημοτικὴ μας γλῶσσα; Ἄν ἐπιμάρτησε κατὰ τὴ σύνταξη τῶν διδύλων αὐτῶν τὸ πνεῦμα τῆς δημοσιογραφίας καὶ τοῦ στενοῦ δασκαλισμοῦ, φταίει γι' αὐτὸ ἡ δημοτικὴ γλῶσσα; Τότε γιατί δὲ φορτώνετε καὶ στὴ ράχη τῆς καθαρεινίστας ὅλη τὴ σειρὰ τῶν ἱγκλημάτων, πού τὰ βλέπετε νὰ περνοῦνε σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ βαρβαροπαῖδα τοῦ «Νουμά»; Ὅταν παραμεριστήκανε ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ λογοτέχνες, πού ἀγοποῦνε τὴ δημοτικὴ καὶ ἑαίρουνε νὰ τὴν γράφουνε με μέθοδο καὶ με καλλαισθησία, ὅταν περιφρονήθηκε ὅλη ἡ σύγχρονὴ λογοτεχνικὴ παραγωγή γιὰ νὰ μποῦνε στὴν πρώτη γραμμὴ οἱ χρονογράφοι ἢ οἱ φιλολογοῦνται ἔμποροι τοῦ διδύλου πού εἶναι ἀξιοὶ γιὰ μιὰ νυχτιά νὰ σοῦ σκαρώσουνε, διτὶ διδύλο τοὺς παραγγέλεις, τί θέλατε νὰ προσκύνει ὕστερις ἀπ' ὅλα αὐτά; Τί ἄλλο παρὰ τὰ διδύλα αὐτά πού δίνουνε τώρα εὐκόλα ὅπλα στοὺς καθαρεινιστάνους γιὰ νὰ μᾶς χτυπᾶνε καὶ νὰ δυσφημοῦνε τὸν ἀγῶνα μας. Γιατὶ καὶ ὅπου σπάνια δοκίμαζε νὰ φυτρώσῃ καὶ κανένα λουλουδάκι, ἔπεφτε ἀμέσως ἀπάνω του ἡ δασκαλικὴ σοφία πού εἶχε τὴν ἀνώτερη ἐποπτεία καὶ τὸ μάρνανε με τὴ βαριά πνοή της. Γιατὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ διδύλα εἶναι γεννήματα τοῦ φόβου, τοῦ ὑπολογισμοῦ, τῆς σκοπιμότητος, τῆς πολιτικῆς πού ζητοῦσε νὰ ρηθεῖ στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Κ' ἔτσι δὲν ἀντέχουνε στὰ χτυπήματα. ὅπως ὅλα τὰ προσόντα τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ἀναιλικρινείας.

ΣΤΗ Χιὸ θὰ βγεῖ τὸν ἐρχόμενο μῆνα μιὰ μηνιατικὴ λογοτεχνικὴ ἐκδοσις με τὸν τίτλο «Θυμὴλη». Ἐαίρουμε τὰ καλὰ παιδιά πού θὰν τὴ βγάλουνε, ἔχουμε τόσο πεποίθησι στὸ γούστο τους, στὴ μόρφωσή τους, στὸ δημοτικισμό τους, ἀκόμα καὶ στὴ συγχρονισμένη, γιὰ τὰ λογῆς μεγάλα κοινωνικὰ ζητήματα, ἰδεολογία τους, ὥστε μπορούμε ἀδίσταχτα νὰ προφητεύουμε πῶς τὸ Χιότικον περιοδικὸ θὰρθεῖ ὄχι γιὰ νὰ προστέσῃ μιὰν ἀνάφελη ἢ αὐτὸ μονάδα στὰ τόσα ἄλλα πού βγαίνουνε, μὰ γιὰ νὰ μᾶς δώσει κάτι καινούργιο, κάτι πού ἀληθινὰ θὰξίζει νὰν τὸ προσέξουμε. Ἐνα μοναχὰ θὰ συστήσουμε πατρικὰ στὰ καλὰ πνευματικὰ παιδιά μας, σὰ γεροντότεροι: Πρὶν τοῦ νεῖρό τους σκαρκαθεῖ, νὰν τὸ σκεφτοῦνε πολὺ, νὰν τὸ μελετήσουνε, νὰν τὸ σιγουράρουνε ἂν ὀρθοῦν τὴν ἑκδοσὶν αὐτὴν, νὰν ἐκπαιδευτοῦν τὸ περιοδικὸ τους, ἔνα

τουλάχιστο χρόνο, στη ζωή. Στο δεξί σημείο που ξαναπαίρνει ο αγώνας μας, περιοδικά δημοτικιστικά που να φυλλορροούνε σάν τὰ ρόδα ἴστερ' ἀπὸ δυὸ τρία φύλλα, δλάφτουνε σημαντικά τὸν αγώνα ἀντὶ νὰ τὸν ἀφελεῖς. Ἐλπίζουμε πὼς ἡ «Θυμὴ», ἀφοῦ θὰ βγεῖ ἀπὸ Χιῶτες, πούναι ἄνθρωποι θετικοί, θάχει μακροδιήτητα — καὶ τῆς τὴν εὐχόμεστε ὁλόψυχα.

ΜΠΡΟΥΣΣΟΣ

12

Τὸ Ἀγρίνι, ὅπου ἐφτασα πολὺ νὰρ, τὸ ἀπόγιομα, δὲν παρουσιάζει — ὅσο μπόρεσα νὰ κρίνω ἀπὸ τὴ σύντομή μου διαμονή τώρα καὶ κατὰ τὸ γυρισμό — τίποτα τὸ ἀξιοπεριέργο ἐξὸν τὴν ἐμπορικὴ του κίνηση ἐνεκα τὰ καπνά. Παράλογο πὺν δὲν ὀρίστηκε πρωτέβουσα τοῦ νομοῦ ἀφοῦ ἔχει τόσο γνήσια ζωὴ, ἐνὸ τοῦ Μεσολογγίου δὲν εἶναι παρὰ τεχνητὴ, ἀποτελεσματῆς συγκεντρωμένης ὑπαλληλίας. Χάρης στὶς γύρω του γαῖες τίς πολὺ γόνιμες, πάντα τὸ Ἀγρίνι εἶτανε συμπεριανὼ σημαντικότερο κέντρο, μὰ τὸ Μεσολόγγι προτιμήθηκε ἀπὸ ἱστορικούς λόγους, ἀπαράλλαχτα ὅπως ὡς ἐπαρχιακὸ κέντρο καὶ ἡ Μεγαλόπολη ἀντὶς τὸ Λιοντάρι.

Γιατὶ ὁ σκολαστικισμός, νύθετημένος ἐπίσημα ἀπὸ τὸ κράτος, περιορισμούς δὲ γνωρίζει. Ἡ ζωὴ καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς δὲν τότε συγκινοῦνε μήτε τίς σπουδάζει· ὅτι ἔχει σημασία στὰ μάτια του εἶναι τὰ ἱστορικά καὶ τὸ πὼς μιὰ ὥρα ἀρχύτερα νὰ σφαντάξουμε παρδαλοστόλιστοι μὲ φόρεμα κλασικοῦ Ἀρλεκίνου. Ὅταν πρωτοπῆγε στὴ Μακεδονία ἡ ἑλληνικὴ διοίκησι, θάλλεγες εἶχε ζωτικώτατα ζητήματα ἐκεῖ νὰ φροντίσει καὶ καὶρὸς δὲν περίσσεβε γιὰ παιδιαρροσύνης· ὥστόσο ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς μελήματα εἶτανε νὰ στήσῃ πόλεμο τῶν φεσιῶν — χωρὶς νάνε νὰ λογαριάσει ἂν εἶχε δὴ ἡ ἀγορὰ ἰσάριθμα καὶ ἰσοκέφαλα καπέλα — καὶ νὰ μπερδέψῃ τὸν κοσμάκη, κατὰ πολὺ ξενόγλωσσο, ἀλλάζοντας τὰ τοπικὰ ὀνόματα. Καὶ βλέπω ἀπὸ ἓνα γράμμα μέσα στὸν προπερασμένο «Νουμά» (ἀριθ. 336, σελ. 317) πὼς τὰ ἴδια κ' ἀπαράλλαχτα πανηγύρια προξικοποιοῦνται καὶ στὴ Θράκη, ὅπου π. χ. τὸ Καραγάτς ἐγινε Ὁρεστιάς· ὑποθέτω πὼς καὶ τὰ φέσια ἢ καλπάκια καὶ ἐκεῖ θὰ βρίσκονται τώρα ἐν διωγμῷ.

Μιλώντας γιὰ ἀλλαγὲς ὀνομάτων, ἃς μοῦ δοθεῖ ἡ ἄδρα νὰ ἀναφέρω ἐδῶ ἓνα ἀξιοδρήνητο ἐπεισόδιο πὺν ἔτυχε τελεφεταῖα. Ἐνας κάποιος η. Κολοκούτρας — ὡς πρὸς τὸ δέφτερο συνθετικὸ δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος — ἀποστέργοντας τὸ κακὸν, θέλησε νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του στὸ κλασικὸ Καλλικρατίδας καὶ προσέλασε σχετικὸ βασιλικὸ διάταγμα. Τὸ διάταγμα ὅμως, ὅπως τυπώθηκε στὴν κυβερνητικὴ ἐφημερίδα — εἴτε ἀπὸ λάθος ἀνάλογο μὲ ἐκεῖνο πὺν ἄλλαξε τὸ μεγαλόσταβρο σὲ μεγάλο πούρο, εἴτε ἀπὸ πονηριὰ τοῦ ψηφιοδότη — ἀντὶς νὰ καλιτερέψῃ δεινώσε τὴν ὑπόθεσι σοβαρά, γιὰτὶ σημείωνε τὸ ὄνομα ὅχι ἐπὶ τὸ καλοχότερο Καλλικρατίδας παρὰ ἐπὶ τὸ πολὺ ἡχηρότερο Κολοκουτίδης.

Ἡ ἀγορὰ τοῦ Ἀγρινίου, ὅπως μοῦ εἰρήνησε ἓνας φίλος ἔμπορος ἐκεῖ, παρουσιάζει κρῖση δεινὴ. Γιατὶ γινόμενοι οἱ ἔμποροι μὲ τὰ κέρδη ἀπὸ τὸς διαπονητῆς

ὑψωμοὺς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, εἶχαν ἀγοράσει πρὸς νέο ὑψωμὸ καὶ κρατούσανε μεγάλια ποσὰ καπνοῦ, πὺν, ὅταν πλάκωσε ὁ ξεπεσμός, δὲν ἀποφάσισαν, κόβοντας τὴ ζημιὰ τους — ὅπως λείει τὸ ἐμπορικὸ γλωσσάρι — νὰν τὰ ξεκάνουνε. Ἡ ζημιὰ ἔτσι κατάντησε κατὶ σὰν ἐξήντα πῆς ἑκατό. Ἐτυχε δηλαδὴ ὅτι καὶ μὲ τὰ καράβια ἐδῶ στὸ Χρηματιστήριον, ἢ μὲ τὴ σταφίδα ἀφοῦ σταμάτησε ἡ φυλλοξέρα. Ἀπὸ εἶναι μεγάλον λάθος. Ὁ φρόνιμος ἔμπορος, ἂν προαγοράσει καὶ τύχει ξεπεσμός, πρέπει ἀμέσως, μόλις μπόρεσει, νὰ ξεφορτωθεῖ ὅσα ὅσα τὴν ἀγορὰ του καὶ ὅχι νὰ ἐπιμένει μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξαναγυρίσει τὸ εἶδος στὴν προτυτερινὴ του ἀξία. Εἶναι φανερό πὼς ἡ ἀξία τοῦ εἶδους εἶναι ἡ ἀξία τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ προτυτερινὴ δὲν ἔχει παρὰ ἱστορικὴ σημασία. Ἀνάλογα πρέπει νὰ δοῖται καὶ ἂν προποῦλησε· τὸ σωστὸ εἶναι, μόλις μπόρεσει, ὅσα ὅσα νὰ σκεπτασθεῖ ἂν παρουσιαστοῦν ὑψωμοὺ σημαδία. Ὁ ἔμπορος — καθὼς μήτε κανεὶς ἄλλος — δὲν πρέπει νὰ πεισματώνει. Μήτε πρέπει νὰ κερδοσκοπεί. Μὲ τὴν κερδοσκοπία μπορεῖ ἴσως μερικοὶ νὰ θησαυρίζουνε, μὰ ἀσύγκριτα οἱ περισσότεροι καταστρέφονται. Στὸ σύνολο τὸ θησαύρισμα τῶν κερδοσκοπῶν εἶναι τιποτένιον μπροστὰ στῶν ἔμπόρων πὺν προχωροῦνε μὲ φρόνησι καὶ κατὰγίνονται στὸ νὰ σπουδάζουν κατὰ βάθος τὸ εἶδος τους, τὴν ἀγορὰ τους, τοὺς πελάτες τους. Τώρα σημείωσε καὶ πὼς ὁ κερδοσκόπος δὲ χαιρετῇ τὴ ζωὴ του σὰν ἄνθρωπος, παρὰ μέρα νύχτα ἀνησυχεῖ, καὶ ἡ ὑγίη του βασανίζεται. Ἐως μιὰ φορὰ ζήτησε τοῦ Ροτσιλδὴ τὴ γνώμη τὸ τί νὰ ἀγοράσει, καὶ ὁ σοφὸς καὶ νοστιμολόγος Γισουντῆς τότε ρώτησε «Πῆς μου πρῶτα· νὰ καλοτρῶς θέλεις ἢ νὰ κοιμᾶσαι καλά;» Ἀνθὲς νὰ καλοτρῶς, ἀγόρασε τὸ δεῖνα, πὺν ἴσως σοῦ δώσει μεγάλια κέρδη μὰ... καὶ ζημιὲς ὅμως· ἂν θὲς νὰ κοιμᾶσαι καλά, ἀγόρασε τὸ τάδε, πὺν δίνει μικρὸ τόκο, ἀλλὰ ἀσφαλισμένο.

Τὸ πιὸ ἀπελπιστικὸ εἶδος κερδοσκόπος εἶναι ὁ ἐξωτερικὸς. Ἀπὸ τὸς πᾶ (μὲ τὸ συμπάθειο του) εἶναι μηχανικός, ἢ δουδαλὶ, ὅπως λείει τὸ ἐμπορικὸ γλωσσάρι, ἀφοῦ πάντα ὑψωμοὺς φαντάζεται. Δὲν ἐννοεῖ ἓνα πολὺ ὑπὸ πρῶμα, πὺν ἂν σὲ ἓνα εἶδος ὑπάρχουν ὠφέλειες, θὰν τίς ἔκαναν οἱ μεσίτες του οἱ ἴδιοι (πὺν παίρνει τὴ γνώμη τους) ἀντὶς νὰ βασανίζονται μὲ γλίσχρες μεσιτεῖες, καὶ δὲ θάφιναν τόσο χριστιανικὰ τοὺς πελάτες τους νὰ τίς χαίρουνται. Τὸ χειρότερο τῶν ἐξωτερικῶν κερδοσκοπῶν εἶναι πὺν πάρα πολὺ συχνὰ ἄδύνατο νὰ κλείσουνε, εἴτε ξεπέφτει ἡ ἀγορὰ εἴτε ἀνεβαίνει. Ἀν ξεπέφτει καὶ ζημιώνονται, λένε μὲ τὸ νοῦ τοις πὺν γλήγορα θὰ ξαναγυρίσει στὶς προτυτερινὲς ἀξίες· ἂν ἀνεβαίνει, πὺν θὰ ἀνεβαίνει στὸν αἰὼνα τὸν ἄπαντα. Μὲ τέτιο σύστημα ἐννοεῖται πὺν τέλος ἀναγκαστικὰ σβύνουνε. Μιὰ φορὰ ἓνας Ἀγγλὸς ἀξιοματικὸς ἀγόρασε κερδοσκοπικὰ ζάχαρη, καὶ στὴν ἑκαθάρισι κέρδιζε τὴ διαφορὰ. Τὴν κατὰ μέρα πλάκωσε σὺνυχον ὅλο τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἱαρχίας, πὺν θέλησαν καὶ καλὰ νὰ ἀγοράσουνε κ' ἀφτοί, μὲ τὴν ἰδέα, ὅπως εἶπαν, πὺν τὸ κέρδος ἀπὸ τὴ ζάχαρη εἶταν πὺν βεβαιωμένο παρὰ ἀπὸ τὴν ἱπποδρομίαν τους. Στὴν ἑκαθάρισι κέρδιζαν ἐπίσης, καὶ τότες ὁ μεσίτης ὅσο μπόρουσε τοὺς ἐξωτερικοὺς νὰ κλείσουνε, μὰ τί λόγος; ἄδύνατο νὰν τοὺς κλείσειν, πὺν πᾶς ἀπὸ κατὰ ἑκαθάρισι θὰ τοῦτο